

PARAULA I VIDA

Advent, temps d'esperança

El nou any litúrgic s'inicia amb el temps d'Advent, quatre setmanes abans de Nadal. L'escalfor de la festa familiar i entranyable de Nadal manté un clima de renovada esperança en el nostre món; perquè Advent significa precisament això: esperança.

En la societat actual l'esperança resulta difícil i fatigosa. Es respira més aviat resignació, desencís i fins i tot s'arriba a la frustració i a la desesperació. D'una manera especial enmig de la crisi econòmica que vivim, més greu i persistent del que semblava a l'inici.

Cada dia són més fortes les veus que ens ajuden a veure que la crisi no és només financera o econòmica, sinó també una crisi de valors, una crisi moral. El cristià cal que sàpiga que els seus valors no són

pas els del món i que ha estat cridat a viure la seva fe entre contrarietats i lluites.

Advent és temps d'esperança avui i enmig del nostre món. El Senyor ve contínuament. En la celebració litúrgica de l'Advent coexisteixen tres dimensions històriques: el memorial del passat a Betlem quan el Fill de Déu posà el seu tabernacle entre nosaltres, el misteri de Nadal que s'actualitza en el present i l'anticipació del futur. Fonamentats en la fe en un Salvador

La corona d'Advent, un dels símbols d'aquest temps litúrgic. El ciri blanc i més alt representa Jesucrist i els altres les quatre setmanes

que va venir, ara vivim en l'amor a aquell que per nosaltres es va fer home i està sempre amb nosaltres, i vivim l'esperança que el Crist vindrà a donar plenitud a la seva redempció. Per això, les pregàries de l'Església, sobretot en aquest temps d'Advent, estan amarades d'esperança. I en totes les celebracions de l'eucaristia, quan Jesús torna a néixer a l'altar, li diem: «Esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.»

Aquest any inaugurarem el cicle litúrgic amb el clam d'Isaïes que ens invita a reconèixer i a viure el primat de Déu enmig de temps de crisi, també de crisi religiosa: «Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és des de sempre *el nostre redemptor*». També avui és una realitat la constatació del profeta: «No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes.»

Tanmateix, Isaïes, tan realista, no és un profeta de calamitats, perquè confia plenament en Déu, i per això confessa esperança: «Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós el terrisser; tots som obra de les vostres mans.»

Voldria recomanar, com a lectura espiritual per a aquest temps d'Advent, la segona encíclica del nostre Sant Pare, dedicada precisament a l'esperança cristiana. El títol, citant sant Pau, és *Salvats en esperança*. En aquest document, Benet XVI ens recorda que «qui no coneix Déu, encara que tingui moltes esperances, en el fons està sense esperança, sense la gran esperança que sosté tota la vida. La verdadera, la gran esperança de l'home que resisteix malgrat totes les desil·lusions, només pot ser Déu, el Déu que ens ha estimat i que ens continua estimant fins a l'extrem, fins al compliment total».

La paraula del Sant Pare, d'aquesta manera, es fa ressò del missatge d'Isaïes: «Però, enmig de tot, Senyor, vós sou el nostre pare.» Aquí recolza l'esperança invencible del creient i especialment del creient cristià: en el primat de Déu.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Record d'una jornada inoblidable

▶ El dia 7 de novembre de 2010, després de presidir la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, Benet XVI li va dir al nostre cardenal arquebisbe, a l'Arquebisbat, que conservaria un record inoblidable de la cerimònia. A l'hora de l'*angelus* del passat diumenge 6 de novembre, el Sant Pare va ratificar aquesta impressió amb aquestes paraules: «Recordo que demà fa un any que, a Barcelona, vaig tenir l'alegria de dedicar la basílica de la Sagrada Família, admirable suma de tècnica, bellesa i fe que concebé el servent de Déu Antoni Gaudí, genial arquitecte. Bon diumenge.» Aquest darrer desig el formulà en català. L'ardiòcesi, joiosa per aquest record, també donà gràcies a Déu pels 50 anys de l'ordenació sacerdotal del cardenal Lluís Martínez Sistach. La foto recull les emocionades paraules de felicitació i l'abraçada que, en nom de tots, li dirigí Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar.

GLOSSA

Fer Església, donar testimoni

Un grup de matrimonis amb fills de diverses edats —els més grans iniciant l'adolescència— assistiren a la celebració de la dedicació de la basílica de la Sagrada Família, de la qual ara ha fet un any. Ho visqueren amb intensitat i l'experiència viscuda va ser motiu de conversa entre ells, amb els fills i a la reunió de grup, també amb el consiliari, que és de la seva mateixa edat i company d'escola de la majoria.

Fa unes setmanes, sortint de la celebració de l'eucaristia de l'aniversari de la dedicació de la basílica, vaig coincidir amb tot el grup de matrimonis. Un dels pares em comentà: «Tornar a ser altra vegada a la Sagrada Família ens ha fet reviure aquell gran dia de la dedicació, un d'aquells moments que es tatuen a l'ànima i mai no s'esborraran. Va ser una ocasió, per al nostre grup, d'agraïment al Sant Pare pel seu mestratge i d'ofertament simbòlic de les nostres famílies. Ens portà a replantejar-nos com havíem de treballar per la fe i què havíem d'aportar a la nostra societat per fer present el testimoni cristià.» Una de les mares hi afegí: «Participar en celebracions com la d'avui et fa viure el sentit de gran família de l'Església. Hem de fer més Església, i avui més que mai. Nosaltres ens hem plan-

tejat concretar-ho en l'educació i transmissió de la fe als fills i no només als nostres. Organitzarem una trobada mensual de diumenge a la qual convidarem una colla de matrimonis amics. Els plantejarem el tema tot començant amb una petita ponència i continuant amb un diàleg obert a partir de les nostres experiències i de les seves. Després, Déu dirà. Ens agradaria que es fessin altres grups com el nostre, o potser abans convindrà fer alguna trobada més...»

Agraïment al Sant Pare, sentir-se Església, ofertament del grup, donar testimoni... al servei de Déu i de les persones, de l'Església, de la societat, fer comunitat com la dels primers cristians: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries. Per mitjà dels apòstols es feien molts prodigis i senyals, i la gent sentia un gran respecte. Tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots... A casa, partien el pa i prenien junts el seu aliment amb joia i senzillesa de cor. Lloaven Déu i eren ben vistos de tot el poble. I cada dia el Senyor afegia a la comunitat els qui acollien la salvació» (Ac 2,42-47). Afegeim-nos-hi!

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

• Cal tractar la paraula com cosa sagrada, inviolable, parlant cadascú amb sant amor la llengua innocent del poble en què Déu l'ha posat, donant-li en ella el seu verb creador; parlant sols en plenitud de sentit i puresa d'expressió, i estalviant temerosament el sacrilegi de la paraula artificiosa o grollera.

• Hay que tratar la palabra como cosa sagrada, inviolable, hablando cada uno con santo amor la lengua inocente del pueblo en el que Dios le ha colocado, dándole en ella su verbo creador, hablando sólo en plenitud de sentido y pureza de expresión, y evitando temerosamente el sacrilegio de la palabra artificiosa o grosera.

(Elogi de la paraula. Barcelona, 15-10-1903)

DIUMENGE I D'ADVENT

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 63,16b-17.19b;64,2b-7)

Vós, Senyor, sou el nostre pare, el vostre nom és, des de sempre, El-nostre-redemptor. Senyor, per què deixeu que ens desviem dels vostres camins, que els nostres cors s'obstinin a no creure en vós? Reconcilieu-vos amb nosaltres per amor dels vostres servents, per amor de les tribus que heu pres per heretat. Oh, si esquincéssiu el cel i baixéssiu, si davant vostre es fonguessin les muntanyes. Cap orella no ha sentit ni cap ull no ha vist mai un Déu, fora de vós, que salvés els qui esperen en ell. Vós veníeu a trobar els qui feien el bé i es recordaven dels vostres camins.

Però ara us heu disgustat amb nosaltres, que hem pecat i ens hem rebel·lat sempre contra vós. Tots som semblants a persones impures, cap de les nostres bones obres no és més que la roba tacada d'impureses. Ens marcim tots nosaltres com la fulla caiguda i les nostres culpes se'ns emporten com el vent. No hi ha ningú que invoqui el vostre nom, que es recolzi en vós en desvetllar-se, perquè ens heu amagat la vostra mirada i ens abandoneu a les nostres culpes. Però enmig de tot, Senyor, sou el nostre pare; nosaltres som l'argila i vós, el terrisser, tots som obra de les vostres mans.

► Salm responsorial (79)

R. *Déu de l'univers, renoveu-nos, feu-nos veure la claror de la vostra mirada, i serem salvats.*

Pastor d'Israel, escolteu-nos. / Vós que teniu querubins per carrosa, / desvetlleu el vostre poder, / veniu a salvar-nos. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

Que la vostra mà reposi / sobre l'home que serà el vostre braç dret, / el fill de l'home a qui vós doneu la força. / No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,3-9)

Germans, us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor. Sempre beneïxo Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que us ha donat en Jesucrist. De tot us ha enriquit en ell: de tot do de paraula i de coneixement.

El testimoni que doneu de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres que no us manca cap mena de do, mentre viviu esperant la manifestació de Jesucrist, el nostre Senyor. Ell també us mantindrà ferm fins a la fi, perquè el dia de Jesucrist, el nostre Senyor, sigueu trobats irrepressibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 13,33-37)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Estigueu atents, vetlleu. No sabeu quan vindrà el temps decisiu. L'home que se'n va a terres llunyanes, sortint de casa deixa els seus criats responsables de les tasques que confia a cadascun, i al porter li recomana que vetlli. Igual heu de vetllar vosaltres, perquè no sabeu quan tornarà l'amo de casa; no sabeu si vindrà al vespre, a mitjanit, al cant del gall, a la matinada. El tindreu aquí a l'hora menys pensada: mireu que no us trobi dormint. I això que us dic a vosaltres, ho dic a tothom: Vetlleu.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 63,16b-17.19b; 64,2b-7)

Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es «Nuestro redentor».

Señor, ¿por qué nos extravías de tus caminos y endureces nuestro corazón para que no te tema? Vuélvete, por amor a tus siervos y a las tribus de tu heredad. ¡Ojalá rasgases el cielo y bajases, derritiendo los montes con tu presencia! Bajaste, y los montes se derritieron con tu presencia. Jamás oído oyó ni ojo vio un Dios, fuera de ti, que hiciera tanto por el que espera en él. Sales al encuentro del que practica la justicia y se acuerda de tus caminos.

Estabas airado, y nosotros fracasamos: aparta nuestras culpas, y seremos salvos. Todos éramos impuros, nuestra justicia era un paño manchado; todos nos marchitábamos como follaje, nuestras culpas nos arrebatában como el viento.

Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas en poder de nuestra culpa. Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero: somos todos obra de tu mano.

► Salmo responsorial (79)

R. *Oh Dios, restáuranos, que brille tu rostro y nos salve.*

Pastor de Israel, escucha, / tú que te sientas sobre querubines, resplandece. / Despierta tu poder y ven a salvarnos. R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

Que tu mano proteja a tu escogido, / al hombre que tú fortaleciste. / No nos alejaremos de ti; / danos vida, para que invoquemos tu nombre. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,3-9)

Hermanos: La gracia y la paz de parte de Dios, nuestro Padre, y del Señor Jesucristo sean con vosotros. En mi acción de gracias a Dios os tengo siempre presentes, por la gracia que Dios os ha dado en Cristo Jesús. Pues por él habéis sido enriquecidos en todo: en el hablar y en el saber; porque en vosotros se ha probado el testimonio de Cristo. De hecho, no carecéis de ningún don, vosotros que aguardáis la manifestación de nuestro Señor Jesucristo. Él os mantendrá firmes hasta el final, para que no tengan de qué acusaros en el día de Jesucristo, Señor nuestro. Dios os llamó a participar en la vida de su Hijo, Jesucristo, Señor nuestro. ¡Y él es fiel!

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 13,33-37)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos:

«Mirad, vigilad: pues no sabéis cuándo es el momento. Es igual que un hombre que se fue de viaje y dejó su casa, y dio a cada uno de sus criados su tarea, encargando al portero que velara. Velad entonces, pues no sabéis cuándo vendrá el dueño de la casa, si al atardecer, o a medianoche, o al canto del gallo, o al amanecer; no sea que venga inesperadamente y os encuentre dormidos. Lo que os digo a vosotros lo digo a todos: ¡Velad!»

Jesucrist, imatge de Déu Pare. Pintura bizantina (s. XI), Biblioteca nacional d'Atenes

COMENTARI

Durant aquest any litúrgic farà els comentaris a la litúrgia dominical el P. Josep Oriol Tuñí. El P. Tuñí és jesuïta i doctor en teologia per la Pontificia Universitat Gregoriana de Roma. Ha estat degà de la Facultat de Teologia de Catalunya i provincial de la Companyia de Jesús. Especialitzat en els escrits de sant Joan, durant 40 anys s'ha dedicat a l'ensenyament de la Sagrada Escripura.

Vetlleu

Encetem aquest any litúrgic, en el qual ressegüim a grans trets l'evangeli segons Marc, amb l'últim fragment del discurs de Jesús sobre els darrers dies i sobre la tornada del Senyor. Amb aquest inici d'Advent, enllacem amb el darrer diumenge de l'any litúrgic que acabem de cloure. D'aquesta forma, Crist Rei, ressuscitat i entronitzat, presideix el final, però també el començament del nostre recorregut en el cicle de lectura dels diumenges. Ell és l'inici i el final, és el principi de tot i el coronament de tot. Aquest és el missatge fonamental de l'Advent.

En aquest marc, l'evangeli d'avui és una crida a estar amatents. Fins a qua-

tre vegades es reitera l'exhortació «vigileu, vetlleu». Hi ha aquí almenys un doble matís: estar desperts i estar amatents. L'accent és, per tant, doble: d'una banda, hi ha un final de la història vers el qual caminem, és el coronament de la dinàmica del misteri de Crist. La plenitud promesa des de sempre. D'una altra banda, aquest final, pel que fa al temps de la seva realització, semblaria que és indeterminat i que no sabem quan s'esdevindrà. Però l'evangeli que llegim avui no ho és d'indeterminat. Per això el llegim el primer diumenge d'Advent. És una clara crida a tenir els ulls oberts perquè la vinguda de Jesús és a prop.

Per tant, l'exhortació a estar amatents no vol de cap manera incitar el sentiment d'angoixa o d'incertesa. L'evangeli d'avui és una crida directa a preparar la vinguda del Senyor en el Nadal que s'apropa. L'exhortació de Jesús a nosaltres, avui, és: «Tingueu els ulls oberts perquè d'aquí quatre setmanes seré entre vosaltres. Heu d'estar intensament amatents perquè la meua vinguda us podria passar per alt, atrafegats com esteu amb tantes preocupacions i urgències. Si no vigileu, potser no em veureu i podria passar de llarg en les vostres vides. Si esteu amatents, em podreu acollir, perquè jo vinc de cert.»

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Is 2,1-5 / SI 121 / Mt 8,5-11 ■ **dimarts**: Is 11,1-10 / SI 71 / Lc 10,21-24 ■ **dimecres**: Rm 10,9-18 / SI 18 / Mt 4,18-22 ■ **dijous**: Is 26,1-6 / SI 117 / Mt 7,21-24-27 ■ **divendres**: Is 29,17-24 / SI 26 / Mt 9,27-31 □ **dissabte**: Is 30,19-21.23-26 / SI 146 / Mt 9,35-10,1.6-8 ■ **diumenge** vinent, II d'Advent (lit. hores: 2a setm.): Is 40,1-5.9-11 / SI 84 / 2Pe 3,8-14 / Mc 1,1-8.

BENET XVI COMENTA EL PARENOSTRE

6. Que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel

Quan Jesús ens parla de la voluntat de Déu i del cel, on es compleix aquesta voluntat, tot això té una importància central en la seva missió. A la vora del pou de Jacob diu als deixebles que li porten menjar: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat» (Jn 4, 34). I això vol dir: la identificació amb la voluntat del Pare és el seu fonament de vida. La unitat de voluntat amb el Pare és pròpiament el nucli del seu ésser.

En aquesta petició del parenostre ressona sobretot el combat apassionat de Jesús a la muntanya de les Olivetes: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols» (Mt 26,39.42). Aquesta pregària ens permet guaitar dins l'ànima humana de Jesús amb la seva identificació amb la voluntat del Pare.

Tota l'existència de Jesús es pot resumir en aquestes paraules: «A tu em presento, per fer la teva voluntat» (cf. He 10,5s). Així entenem millor les altres paraules: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat.»

I ara entenem també millor que Jesús sigui *el cel* en el sentit més profund i propi: ell, en el qual i pel qual es fa del tot la voluntat de Déu. En mirar-lo, aprenem que mai per nosaltres mateixos no podríem ser *justos*: el pes de la nostra pròpia voluntat sempre ens separa de fer la voluntat de Déu, fa de nosaltres pura *terra*. Però ell ens agafa i ens puja a ell i dins ell, i en la comunió amb ell aprenem també a fer la voluntat de Déu.

En aquesta tercera petició del parenostre demanem, en darrer terme, d'estar sempre més a prop de Jesús, a fi que el pes de la voluntat de Déu superi el del nostre egoisme, capaços de volar a les altures que són el terme de la nostra vocació.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

Si una palabra nos hiera...

Se afirma que «una palabra no ha roto nunca un cristal». Pero sí que puede herirnos, desestabilizarnos, quitarnos calidad de vida... si uno no vigila su amor propio, no controla su hipersensibilidad.

Por ejemplo:

—Si nos han dicho una palabra que ha molestado o herido nuestra sensibilidad extrema o bien ha lastimado nuestro amor propio..., no le demos vueltas y más vueltas en nuestra mente. Nos haría sufrir en demasía y perturbaría la convivencia con quienes tratamos y amamos.

—Toda palabra ofensiva debe ser sacada, expulsada de nuestra mente, como un mal pensamiento: «si entra por una oreja, debe salir —de inmediato— por la otra oreja.»

—Es muy importante que la ofensa no descienda de la mente a nuestro corazón. Entonces la convertiríamos en *vida propia*. Ello generaría: odio, rencor, sed de venganza... ¡No viviríamos!

—San Francisco de Sales enseña: «Es necesario vigilar nuestro *amor propio* con constancia, con suavidad y paciencia.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

27. ✠ Diumenge I d'Advent. Mare de Déu de la Medalla Miraculosa (1830); sant Basileu, bisbe i mr.; beat Ramon Lull, mr., terciari franciscà, de Mallorca (1232-1316).

28. Dilluns. Sant Ruf, mr.; sant Mansuet, bisbe i mr.; sant Jaume de Marchia, prev. franciscà; santa Caterina Labouré, vg. paüla.

29. Dimarts. Sant Sadurní, Serni o Cerní, bisbe de Tolosa de Llenguadoc i mr.; sant Demetri, mr.; santa Il·lumina, vg.

30. Dimecres. Sant Andreu, apòstol, de Betsaida, deixeble del Baptista i germà de Pere; santa Justina, verge i màrtir.

1. Dijous. Sant Eloi, bisbe de Noyon (641-660), patró dels qui treballen els metalls; sants Edmon Campion i Robert Southwell, preveres, i beats Roger Filcock, Robert Middleton i companys, màrtirs (jesuïtes); sant Naüm, profeta (s. vii aC); santa Natàlia, mr., esposa de sant Adrià.

2. Divendres. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. iv); santa Elisa, vg.; beata Maria-Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.

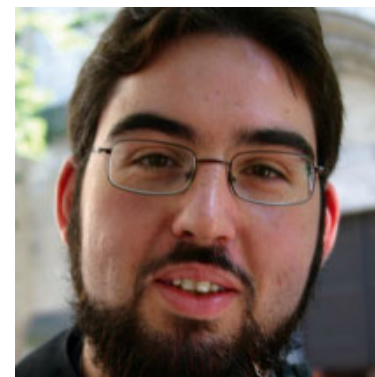
3. Dissabte. St. Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. vii aC); santa Magina, mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (desembre)

General: Que tots els pobles creixin en la concòrdia, la pau i el respecte mutus.

Missionera: Que els nens i els joves visquin l'Evangeli i que es preservi la seva dignitat.

ENTREVISTA

► GABRIEL SOLER

Conèixer la vida monàstica

El dissabte 10 de desembre, els homes d'entre 18 i 35 anys que tinguin ganes de descobrir més de prop quines són les grans línies de la vida monàstica, la pregària i la vida en comunitat, i com es concreten a Montserrat, podran compartir una jornada amb els monjos benedictins. Es tracta de viure un dia com un monjo, compartint totes les pregàries i el dinar al refetor monàstic, i una conversa amb el P. Abat. El G. Gabriel Soler és el més jove de la comunitat i un dels coordinadors de la jornada. Interessats: 672 110 290 / montserrat.osb@gmail.com.

Què destacaries de la vida monàstica?

La vida monàstica és una forma de vida que duu el monjo a una plenitud de vida a partir d'una experiència continuada de vida comunitària i de solitud contemplativa, dos elements que s'equilibren i duen l'ésser humà a un coneixement de si mateix i una pacificació en Jesucrist, que és el model del monjo. Jesucrist és el centre de la nostra vida, celebrat en la litúrgia, contemplat en la pregària i conegut en els germans. Tot això és quelcom que es viu personalment, però que es vessa al defora del monestir, sobretot en un monestir com Montserrat, on tantes persones s'adrecen per cercar pau, equilibri i consol.

Hi ha massa prejudicis, a l'hora de provar la vida monàstica?

Jo diria que molta gent ha pensat alguna vegada en aquesta vida per a ell, però hi ha un cert nombre de prejudicis sobre la vida monàstica en general i, sobretot, una idea molt limitada als elements més curiosos de la vida als monestirs. Els arbres no deixen veure el bosc, podríem dir. El que cal, em sembla, és un coneixement més ampli d'aquesta experiència, un coneixement que abraça l'experiència espiritual dels monjos. Com que el monjo és naturalment un ésser recollit en si mateix, moltes vegades només expliquem aquestes coses mitjançant llibres o cartes.

I tu, per què vas fer el pas?

Jo sentia una certa curiositat per la vida monàstica, i coneixia Montserrat perquè hi havia vingut amb la família, però va ser a la universitat que em vaig plantejar seriosament quina mena de vida volia, i vaig veure que el monestir podia ser el meu lloc. Quan arribes aquí, cal ser sincer i afrontar-ho amb valentia; cal arriscar-se a començar aquesta vida apassionant que és la del monjo, perquè aquesta és una vida realment apassionant.

Óscar Bardají i Martín

EDUCAR

El niño tirano

Hay tres líneas maestras para que florezca un niño tirano: tiene que consentirle todo, no decirle nunca que no a ninguna de sus demandas y doblegarse siempre a sus caprichos. A nuestro aprendiz de tirano le habremos transmitido de mil maneras el mensaje contrario del que debiera haber escuchado. Le habremos dicho y le habremos hecho entender que él es el centro del mundo, el ombligo del universo.

He aquí algunos de los errores que los padres pueden cometer en la educación del hijo tirano:

- Tienen diferencias (importantes) en el estilo educativo que practica cada uno de ellos.
- Uno de los padres puede crear una alianza con el niño tirano en contra del otro («¡Buscad el cómplice!», acostumbro a decir en estos casos).
- Hay una ausencia de límites educativos y de figuras que representen una mínima autoridad.
- Pueden ser padres con miedo a mantener una actitud educativa firme debido a que padecieron malas experiencias durante su propia educación familiar.
- La educación puede estar en manos de los abuelos o de otras personas que en general son más laxos al imponer disciplina.

A modo de conclusión, piense que la prevención de la tiranía del niño empieza ya en los primeros días de la vida del menor, cuando los padres le dicen a su querido vástago las veces que haga falta: «Cariño mío, esto no se toca, esto no se dice, esto no se hace.» No olvide que *frustrar es una manera de educar*. No tema decir *no* las veces que haga falta.

Dr. Paulino Castells
(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Missa funeral per tots els difunts de l'any. Serveis Funeraris de Barcelona S.A. convoca tots aquells que han perdut un familiar al llarg del darrer any a la missa que presidirà el cardenal Lluís Martínez Sistach a la Basílica de Santa Maria del Mar el proper 30 de novembre (19.30 h). Confirmeu l'assistència al t. 934 841 700 o c/e: confirmacioactes@sfbsa.es.

Llibres que marquen època. El Sr. Jaume Botey presenta el llibre *Dialèctica de la Il·lustració*, de Theodor Adorno i Max Horkheimer (1944), el dilluns 28 nov. (19.30-21 h) a l'auditori del Centre Cristianisme i Justícia (c/ Llúria, 13). Confirmeu assistència al t. 933 172 338.

Formació Carmelitana. El Sr. Xavier Miró presentarà el 3r capítol de *Las Fundaciones* de Sta. Teresa d'Àvila, amb la conferència «Fundació de Medina del Campo i primers moviments per a la fundació de frares». Dilluns 28 nov.: 20 h, av. Diagonal 424, Bcn; i 21.30 h, c/ St. Miquel 44, Badalona.

Cor de Gòspel Loliola. Un cor que canta amb el cor. Grup heterogeni, sense necessitat de coneixements previs. Canten, ballen, riuen, aprenen i senten al ritme de la música. Els dimecres (19 a 21 h). Informació: Casal Loliola (c/ Balmes, 138), t. 934 156 434 i www.casalloiola.org.

Novena de la Immaculada. A la Pquia. de la Concepció (Llúria, 70). Missa amb predicació i pregària a Maria Immaculada. Dia 28 de nov. (20.15 h), Mn. Ramon Corts (Comerços i associacions de l'Eixample), Coral Veus Vives; dia 29 (19 h), Mons. Joan Godayol (Associacions Marianes), Coral Atzavara (SCIAS); dia 30 (19 h), Mn. José Rodríguez (Vida Creixent i Pastoral Salut), Coral la Sedeta; dia 1 des. (19 h), paraules de Glòria Pulido, mestra (infants), Missa d'infants dirigits per Esther Maulini, solista Marc Arenas; dia 2 (19 h), P. Jordi Cassà, teatí (religiosos/es), música Lumen Dei; dia 3 (18 h), Mn. Joan Bladé (joves), música joves parròquia; dia 4 (13 h), Mn. Ramon Corts (famílies), missa d'infants dirigits per Esther Maulini; dia 5 (19 h), P. Jordi M. Gil, O. Carm. (Mercat de la Concepció), solistes Concepció.

JUBILACIÓ

Mn. Jordi Piquer i Quintana

Fins fa poc delegat de Mitjans de Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona i director d'aquesta publicació, en complir 75 anys ha demanat el relleu. Es formà en mitjans de comunicació a Roma en temps del Concili Vaticà II, sobre el qual publicà diversos articles. A partir de l'any 1976 treballà a la secció de religió de *La Vanguardia*, secció de la qual va arribar a ser cap de redacció, i va cobrir com a corresponsal del diari destacats esdeveniments eclesials, tant des de Roma com des d'alguns països sud-americans. Ha publicat diversos llibres i rebé alguns premis radiofònics en la seva joventut. També col·laborà un temps en la retransmissió de les misses dominicals de TVE i des de l'inici amb Ràdio Estel, especialment en el programa *Avui és el dia del Senyor*, retransmetent les misses des de la Catedral els diumenges i en altres solemnitats.

Però sobretot, Mn. Jordi Piquer ha treballat durant molts anys —des de la dècada dels 60— en la nostra oficina, on ha estat director del *Full Dominical*, del *Butlletí de l'Arquebisbat* i del Gabinet de Premsa dels cardenals Carles i Martínez Sistach. Mn. Piquer, un home estimat per tots els qui hem tingut la sort de treballar al seu costat, sempre ha exercit les seves tasques amb un gran esperit de servei en tota l'extensió de la paraula, tant a l'Església com a la societat en general i a les persones concretes. Recentment, la CEE l'ha guardonat amb el premi ¡Bravo! El felicitem de tot cor per aquest premi, ben merescut. Per molts anys!

Monasterio de la Visitación (pg. Vall Hebron 256, t. 934 281 620). Hora Santa jueves 1 de diciembre (22-23 h), se celebra la misa anticipada del primer viernes de mes.

Hispania Martyr. Invita els seus socis i simpatitzants a la missa que se celebrerà en memòria del bisbe Manuel Irurita Almandoz i altres difunts a la capella del Santíssim de la nostra Catedral el dissabte 3 de des. (12 h), amb motiu del 75è aniversari de la seva immolació. El mateix dia (17.30 h), al Tibidabo, sessió d'home-natge a Mons. Irurita.

Amics del pare Pio de Pietrelcina. Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Pròxima sessió, dilluns 28 de novembre (18.15 h) a la parròquia de la Concepció (Llúria, 70), telèfon 934 576 552.

EXERCICIS I RECESSOS

Recés d'Advent per als Instituts de Vida Consagrada. Diumenge 11 de desembre, dirigit pel senyor cardenal arquebisbe al Seminari Conciliar de Barcelona (10.15-17 h). Per quedar-se a dinar, cal

trucar a la secretaria del Seminari (t. 934 541 600) de dilluns a divendres (9-14 h), abans del 7 de desembre.

Monestir de Sant Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55) Recés d'Advent: «La humanitat, la joia de Déu», amb Marcel Capellades, dissabte 3 des. (10-17 h), t. 932 038 915.

BREUS

L'esperit d'Assís al Port de Barcelona. El passat dia 21 d'octubre la Delegació diocesana d'Apostolat del Mar va participar en les Jornades de la Gent de Mar, que va aplegar musulmans, jueus, budistes i cristians per simbolitzar el desig de treballar plegats per la pau i la solidaritat en el món marítim. La trobada, inspirada en les d'Assís que organitza la Comunitat de Sant'Egidio, recollí l'esperit de treball d'Stella Maris, que intenta ser «llar lluny de la llar» per a tots els mariners, sigui quina sigui la seva creença o religió, oferint a tots un acolliment ple de caliu i fraternitat al port de Barcelona.

Exposició sobre la cultura funerària. El Museu Diocesà de Barcelona acull des del passat dia 1 de novembre l'exposició

L'altra cara de la vida, un recorregut sobre l'ahir i l'avui en la forma de concebre la mort humana en cada moment històric. La mostra, organitzada pels Serveis Funeraris de Barcelona i el Grup Mémora, fa un repàs a la cultura funerària de la humanitat des del Paleolític fins a l'actualitat a partir de més de 125 peces originals, procedents en bona mesura de la Fundació per a l'Arqueologia Ibèrica. Cal afegir alhora dos espais interactius, un de reflexió i dos tallers temàtics, que tot plegat volen ajudar a pensar la mort com una part més de la vida.

IN MEMORIAM

Dr. Malaquías Zayas Cuerdo. El Dr. Zayas (Llana de Duero, Sòria, 1918) morí a Barcelona el 2 de novembre. Als cinc anys va venir a Barcelona, on ha desenvolupat una llarga tasca social i pastoral. Era canonge emèrit de la catedral i prior de la Casa de Misericòrdia de Barcelona, situada al carrer Elisabets, una obra social que ell estimà molt i a la qual consagrà molts anys. De vocació jurídica, fou president del Tribunal Eclesiàstic de l'arxidiòcesi i publicà llibres i articles sobre aquest àmbit. Fou consiliari de la Federació de Cristians de Catalunya i president de la Fundació Dr. Albert Bonet Marrugat.

LLIBRES

La crida de la Paraula. Amb aquest títol, Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, publica un llibre d'homilies amb la Doctrina Social de l'Església. Aquestes homilies corresponen al cicle B que és el que comença aquest diumenge i que durarà tot l'any litúrgic. Té 332 pàgines i està editat pel CPL de Barcelona en la col·lecció Dossiers CPL, tant en català com en castellà.

PALABRA Y VIDA

Adviento, tiempo de esperanza

El nuevo año litúrgico se inicia con el tiempo de Adviento, cuatro semanas antes de la Navidad. El calor de la fiesta familiar y entrañable de la Navidad mantiene un clima de renovada esperanza en nuestro mundo. Porque Adviento significa precisamente eso: esperanza.

En la sociedad actual la esperanza resulta difícil y fatigosa. Más bien se respira resignación, desengaño e incluso se llega a la frustración y a la desesperación. De modo especial en medio de la crisis económica que vivimos, más grave y persistente de lo que parecía en sus inicios.

Son cada día más fuertes las voces que nos ayudan a ver que la crisis no es tan sólo financiera o económica, sino también una crisis de valores, una crisis moral. El cristiano ha de saber que sus valores no son los del mundo y que ha sido llamado a vivir su fe entre contrariedades y luchas.

Adviento es tiempo de esperanza hoy y en medio de nuestro mundo. El Señor viene continuamente. En la celebración litúrgica del Adviento coexisten tres dimensiones históricas: el memorial del pasado en Belén cuando el Hijo de Dios plantó su tienda en medio de nosotros, el misterio de

la Navidad que se actualiza en el presente y la anticipación del futuro. Fundamentados en la fe en un Salvador que ya vino, vivimos ahora en el amor a aquel que por nosotros se hizo hombre y está siempre con nosotros, y vivimos la esperanza de que Cristo volverá a dar plenitud a su redención. Por ello, las oraciones de la Iglesia, sobre todo en este tiempo de Adviento, rebosan esperanza. Y en todas las celebraciones de la Eucaristía, cuando Jesús vuelve a nacer en el altar, le decimos: «Ven, Señor Jesús.»

Inauguramos este año el ciclo litúrgico con el grito de Isaías que nos invita a reconocer y a vivir la primacía de Dios en medio de tiempos de crisis, también de crisis religiosa: «Tú, Señor, eres nuestro padre, tu nombre de siempre es *nuestro redentor*.» También hoy es realidad aquello que constataba el profeta: «Nadie invocaba tu nombre ni se esforzaba por aferrarse a ti; pues nos ocultabas tu rostro y nos entregabas al poder de nuestra culpa.»

No obstante, Isaías, tan realista, no es un profeta de calamidades, ya que confía plenamente en Dios, y por eso confiesa esperanzado: «Y, sin

embargo, Señor, tú eres nuestro padre, nosotros la arcilla y tú el alfarero; somos todos obra de tu mano.»

Quisiera recomendar, como lectura espiritual para este tiempo de Adviento, la segunda enciclica de nuestro Santo Padre, dedicada precisamente a la esperanza cristiana. Su título, citando a san Pablo, es *Salvados en esperanza*. En este documento, Benedicto XVI nos recuerda que «quien no conoce a Dios, aunque tenga muchas esperanzas, está en el fondo sin esperanza, sin la gran esperanza que sostiene toda la vida. La verdadera, la gran esperanza del hombre que resiste a pesar de todas las desilusiones, sólo puede ser Dios, el Dios que nos ha amado y que nos continúa amando hasta el extremo, hasta el cumplimiento total».

La palabra del Papa, de este modo, se hace eco del mensaje de Isaías: «Y, sin embargo, Señor, tú eres nuestro padre.» Aquí se basa la esperanza invencible del creyente y en especial del creyente cristiano en el primado de Dios.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona